

Arrest

nr. 250 464 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U trouwde in 2011 met N.M. (...) en jullie scheidden twee jaar later. In 2017 bent u gehuwd met L.S. (...). Jullie zorgen samen voor haar dochtertje. U heeft vier zussen. U reisde in de periode 2010-2016 vaak naar Turkije voor het werk. In Iran had u verschillende jobs, zo werkte u vroeger in een kledingzaak, deed u renovatiewerken en werkte u als conciërge in de Paladion shopping in Zaferaniye.

Sinds 2017 bent u christen. U werd overtuigd door een vriend, genaamd A. (...). Voor uw bekering was u moslim en nam u deel aan islamitische rituelen maar u had er geen gevoelens bij. Wanneer u bad

kwamen uw wensen nooit uit. Tijdens één van uw vele reizen naar Turkije voor het werk ging u binnen in een kerk. U voelde zich aangetrokken door de muziek en de beelden en u ging nog twee keer terug. Later kreeg u financiële problemen wegens uw tweede huwelijk en A. (...), waarmee u nog samen op school hebt mee gezeten, bad verschillende keren voor u. De eerste keer dat hij bad voor u was op de 17de of 18de farvardin 1396 (6 of 7 april 2017, Gregoriaanse kalender). Door de gebeden kreeg u een goed gevoel. U werd nieuwsgierig naar het heilig boek dat u rust en vrede bracht. Vroeger was u een agressief en gestresseerd persoon, maar na uw bekering vond u rust in uw leven. U vroeg aan A. (...) of u het boek mocht lenen en u las verder in het boek. Eerst begreep u het niet goed omdat het uit verhalen en parabels bestond. Via A. (...) leerde u de huiskerk kennen. U ging enkele keren naar de huiskerk. Jullie waren met zes andere leden. Op een dag, toen u aan het werk was kreeg uw vrouw een telefoontje van F. (...), de vrouw van M. (...), dat er een inval was gebeurd in de kerk en de M. (...) en dat de priester en de andere leden opgepakt zijn. Na dat telefoontje ging u naar Karaj bij een vriend, B. (...). U verbleef er twee dagen. T. (...), de broer van uw vrouw, hielp u aan documenten en een vriend van T. (...) had toegang tot de zwarte lijst op de luchthaven. Die vriend liet weten dat u niet op de lijst stond. Zo kon u begin mehr 1397 (eind september 2018) veilig het land verlaten. U ging naar Turkije en bleef daar 30 dagen om te kijken of alles veilig was. Geheime agenten kwamen twee dagen na uw vertrek naar uw thuis en namen uw laptop en de Bijbel mee. Uiteindelijk sloot uw zus F. (...) en haar schoonbroer zich bij u aan in Turkije en wilden jullie naar Engeland gaan. Op 25.12.2018 kwam u in België aan werden jullie gearresteerd in Brussel-centraal. U kreeg het bevel het grondgebied te verlaten en vertrok daarom naar Duitsland en daarna naar Frankrijk. Eens in Frankrijk werd u op de hoogte gebracht van de Dublinprocedure en keerde u terug naar België om er op 08.02.2019 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U vreest de doodstraf te krijgen omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw melikaart, een attest van de kerk, foto's in verband met uw bekering, rijbewijs, identiteitsdocumenten van uw echtgenote, huwelijksakte, scheidingsakte, een foto van A. (...), diploma's en christelijke Facebookposts neer. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u nog opmerkingen bij uw persoonlijk onderhoud, een medisch attest en een doopcertificaat met foto's over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen vreest u de doodstraf te krijgen omwille van uw bekering naar het christendom.

De geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom wordt sterk ondermijnd. Zo legt u geen geloofwaardige en geen consistente verklaringen af over uw eerste aanrakingen met het christendom. Daarnaast kunnen uw verklaringen omtrent uw geloofsbeleving in Iran zelf evenmin overtuigen.

Eerst en vooral legt u incoherente verklaringen af over hoe u bekeerd zou zijn tot het christendom. Zo verklaart u dat het gebed dat A. (...) voor u las, de beweegreden was van uw bekering. Zo gaat u verder dat het gebed u een goed gevoel gaf en u nieuwsgierig maakte naar het christendom (CGVS I, p. 10-11). U verklaart dat de energie en de rust van het gebed u onmiddellijk overtuigde (CGVS II, p. 9). Maar wanneer u wordt gevraagd welk gebed A. (...) bad voor u op die dag, dan kan u daar geen antwoord op geven, behalve dat u het zich niet meer herinnert (CGVS II, p. 8). Sterker nog, u verklaart zelfs dat u niet goed opgelet hebt (CGVS II, p. 8). Dit is wel heel verwonderlijk omdat u verklaarde dat net dat gebed voor u alles veranderde. Wanneer u wordt gevraagd of u niet met A. (...) het gebed besproken heeft en waar u het kan terugvinden in de Bijbel, antwoordt u dat u geen tijd had om het te bespreken met A. (...) (CGVS II, p. 8). Gezien dit gebed de kern van uw relaas betreft, kan het louter verwijzen naar de rust die het gebed u gaf geenszins een tegenstrijdigheid van deze aard verschonen.

Als voornaamste reden om u tot het christendom te bekeren wijst u op de rust en de liefde die u in het christendom terugvindt en die haaks staan op het geweld en de verplichtingen die u in de islam aantrof. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u zich slechts in zeer algemene beoordelingen kan uiten over de positieve effecten die u ervaarde in uw eerste contacten met het christendom en die u ertoe aanzetten om u verder in deze religie te verdiepen. U herhaalt herhaaldelijk dat u liefde, rust en warmte ervaarde doorheen uw eerste contacten, maar u slaagt er in niet om deze gevoelens te concretiseren

(CGVS I, p.11,12,15). Nochtans zou enkel en alleen de rust die u ervaarde door een gebed – dat u zich zoals hierboven aangehaald niet meer herinnert – er u direct hebben toe aangezet de Bijbel te lezen om meer te weten te komen over het christendom (CGVS I, p.11; CGVS II, p.8). Deze zeer plots gewekte interesse staat in schril contrast met uw desinteresse in uw oude geloof, de islam. Hoewel u verklaart dat u zich onbevredigd voelde in de islam geeft u tegelijk toe dat u geen inspanningen deed om de inhoud van de Koran te leren kennen. U zegt onomwonden dat u geen kennis heeft van de Koran en dat de betekenis van de teksten in de Koran u dan ook ontgaan (CGVS II p.5). Als verklaring werpt u op dat u zich niet kon verdiepen omdat de Koran in het Arabisch geschreven is en u de behoefte niet voelde om u in de Koran te verdiepen omdat je in Iran bij elke stap die je zet over de islam leert (CGVS II, p.5). Deze uitleg kan uw nalaten niet verantwoorden. Van u die aangeeft dat u uw oude geloof beleefde als een machine en de band met god miste kan verwacht worden dat u ten minste een Farsi vertaling van de Koran ter hand nam om op zoek te gaan naar de diepgang en betekenis die u dichter tot god zou kunnen brengen. Verdieping die u in het christendom wel door studie van de Bijbel blijkt te verlangen. Als u hierop gewezen wordt komt u terug op uw eerdere verklaringen en meent u nu dat u het opzocht en dat de Koran vol met bedreigingen en verplichtingen staat (CGVS II p.6). Als je niet aan de verplichten gehoor geeft ga je naar de hel, zo zegt u. Het christendom daarentegen kent volgens u geen verplichtingen, maar slechts aanmoediging tot liefde waaraan elk goed mens beantwoordt (CGVS II, p.6). Uw beweegreden om afstand te nemen van de islam en toenadering te zoeken tot het christendom gaat volledig voorbij aan de vaststelling dat het christendom net zoals de islam een religie is die haar volgers leefregels oplegt en met eeuwige verdoemenis zwaait voor wie zich niet een goede gelovige toont. De bijgevoegde informatie toont aan dat de kerk waar u toe behoort dit gedachtegoed onverminderd uitdraagt.

Aangezien u zelf eerder had aangegeven geen kennis van de Koran te hebben doet uw toevoeging dat er veel jihad en het nemen van andermans rechten in het boek voorkomen de wenkbrauwen fronsen (CGVS II, p.5). Hoe dan ook, is het eigenaardig dat u over geweldfeiten in de Koran zou struikelen daar u nadat u hierop gewezen wordt moet erkennen dat deze ook in de Bijbel voorkomen (CGVS II p.10,11). Dit geweld in de Bijbel vergoelijkt u door erop te wijzen dat mensen die door god gestraft werden zich misdragen hadden (CGVS II p.11). Met deze uitleg slaagt u er niet in te verklaren hoe u uw beeld van liefde en vergeving met de wrekende god uit het oude testament kan vereenzelvigen. Indien u zich daadwerkelijk de Bijbel eigen heeft gemaakt met de intentie dit geloof werkelijk te begrijpen en te beleven kan er van u die zich zeer kritisch opstelt tegenover uw oude geloof verwacht worden dat u deze ongerijmdheid opmerkt en naar opheldering zoekt. Uw houding waarbij u alles van het christendom mooi vindt verbergt dan ook geenszins een werkelijke interesse in uw nieuwe geloof (CGVS II, p.11). Daarnaast dient eveneens aangestipt dat dat de gevonden rust door het christendom niet blijkt uit uw vrijetijdsbeleving. U vertelt dat u voor uw bekering een agressief persoon was en u legt daarbij zelf de link met de gevechtssport die u beoefende ten einde uw agressiviteit erin kwijt te kunnen. Nu, dankzij uw bekering, bent u veel rustiger en voelt u niet meer de behoefte om agressief te zijn, gaat u verder (CGVS I, p.12). Gezien deze voorstelling is het verwonderlijk dat u nog steeds gevechtssporten beoefent (CGVS I, p. 14).

Verder verklaart u dat A. (...) begon te bidden voor u omdat hij op de hoogte was van uw financiële problemen aangezien dit op uw gezicht af te lezen was toen u in de supermarkt langsging (CGVS I, p. 15). Dan is het toch wel vreemd te noemen dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u slechts 1 of 2 keer naar A. (...) zijn supermarkt bent geweest aangezien de supermarkt ver van uw woning ligt. (CGVS II, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd of A. (...) geen schrik had om uit het niks te bidden voor u, een moslim, verklaart u dat A. (...) wist van uw gebrek aan interesse in de islam en dat u er geen gevoel bij had (CGVS I, p. 15). Daarnaast is het ook wel eigenaardig dat u nooit eerder met A. (...) over het christendom had gesproken en A. (...) zomaar begon te bidden zonder enige introductie of een gesprek over het christendom achteraf (CGVS II, p. 8). Na het gebed drong u enkel aan om het heilig boek te mogen hebben om zelf verder in te lezen (CGVS II, p. 8). Het is toch wel opmerkelijk dat rekening houdend met de Iraanse context en de vervolging van moslims die zich inlaten met het christendom en apostasie, deze gang van zaken zeer vreemd en risicovol is. U stelt immers zelf dat u vreest voor uw leven in Iran omdat u als ketter beschouwd zal worden en de doodstraf zal krijgen (CGVS I, p. 20). Bovendien, uit het loutere feit dat A. (...) zomaar begint te bidden uit het heilig boek, verklapte hij zijn interesse in en mogelijke bekering tot het christendom. Omwille van voornoemde redenen zou men aldus kunnen verwachten dat A. (...) doortastender en voorzichtiger zou optreden. De geloofwaardigheid van uw introductieverhaal tot het christendom komt zo onder spanning.

Hierbij aansluitend schijnt u tevens slecht op de hoogte te zijn de meest belangrijke persoon in uw bekeringsverhaal. Zo kan u helemaal niet aangeven sinds wanneer A. (...) bekeerd is (CGVS I, p.10). U slaagt er zelfs niet in dit ongeveer te bepalen (CGVS I, p.10). Verder heeft u zo goed als geen informatie over A. (...) zijn bekering, zo weet u niet wat A. (...) zijn motivatie tot bekering was. U weet enkel dat hij een hekel aan de islam had en Jezus in zijn dromen heeft gezien (CGVS I, p. 10). Bij het tweede

persoonlijke onderhoud vulde u aan dat hij na zijn droom veel heeft opgezocht en hield van Jezus Christus (CGVS II, p. 7), maar u ook niet weet wat hij heeft opgezocht (CGVS II, p. 7). Verder weet u ook niet of zijn familie of vrouw op de hoogte is van zijn bekering (CGVS II, p. 8). Dat u van deze sleutelfiguur in het proces van uw kennismaking met het protestantisme, en die u daarnaast als zeer goede vriend beschouwde, deze informatie niet weet en zelfs niet gevraagd hebt, is merkwaardig. Zeker gezien hij dé kernfiguur is die u introduceerde tot het christendom en de huiskerk. Enige interesse in A. (...)’s bekering en hoe hij daarmee omging, zou dus op zijn plaats zijn. Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op de merkwaardige vaststelling dat u A. (...) beschrijft als een goede vriend die u al heel lang kent, iemand waarmee u samen in het middelbaar in de klas zat en in de humaniora zat hij in de school naast uw school. Hij was ook de uitbater van de lokale supermarkt (CGVS I, p. 9-10). U zag A. (...) ook regelmatig en soms gingen jullie iets drinken in een koffieshop (CGVS I, p. 15). Dan is het ook wel op zijn minst bevreemdend te noemen dat u A. (...) zijn achternaam niet kent (CGVS I, p. 10) en ook maar één broer van A. (...) bij naam kent (CGVS I, p. 15). Uw uitleg dat zijn oudere zus en broers getrouwd waren en het niet mooi is de namen van de familie van een vriend te vragen kan niet verklaren hoe het mogelijk is dat u ondanks uw jarenlange nauwe band met A. (...) de namen van zijn familieleden niet vernam (CGVS I, p. 15).

Daarnaast is het eigenaardig dat A. (...) u zonder u te informeren meenam naar een huiskerk. U sprak met A. (...) af om naar een koffieshop te gaan maar A. (...) wilde u verrassen en nam u mee naar een viering in de huiskerk (CGVS I, p.15). Niet alleen mag het verbazen dat A. (...) u zonder uw toestemming te vragen laat staan u te informeren meenam naar een bijeenkomst die volgens u heel gevaarlijk is waardoor u noch zelf kon beslissen dit risico aan te gaan noch uw gedrag aan dit risico kon aanpassen (CGVS II, p.12). Ook is het vreemd dat indien A. (...) besloot om samen met u naar de viering te jullie slechts aan het einde van de viering kwamen binnenvallen (CGVS I, p.15). Uit deze nonchalante houding valt geen interesse in het deelnemen aan een viering af te leiden noch valt ze te rijmen met het genomen risico.

Tenslotte is het opvallend dat u geen consistente verklaringen aflegt over het moment waarop u zich christen voelde. Zo liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 september 2019 optekenen dat u zich iets meer dan een jaar geleden bekeerde (verklaring DVZ vraag 9). Op het CGVS meent u dan weer dat u sinds 2017 christen bent (CGVS I p.4). Het moment waarop men voor zichzelf het besluit neemt dat men een nieuw geloof gaat aanhangen is een ingrijpende gebeurtenis in een mensenleven waardoor er van u verwacht kan worden dat u er eensluidende verklaringen over aflegt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er aan uw voorgehouden bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran met het christendom in aanraking kwam en u tot deze geloofsgemeenschap toetrad kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in Iran omwille van deze contacten gekend zou hebben. Het geloof in deze vervolgingsfeiten waarop u uw terugkeervrees steunt wordt door onderstaande onaannemelijkheden verder onderuit gehaald.

Dat er aan deze problemen geen geloof meer kan gehecht worden blijkt bovendien ook uit de vaststelling van verschillende merkwaardigheden. Zo weet u niet welke autoriteiten zijn langsgekomen op zoek naar u bij uw echtgenote (CGVS I, p. 21). Zo weet u ook niet of er een procedure tegen u loopt (CGVS I, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn of haar vrees, quod non in casu.

Evenzeer bevatten uw verklaringen in verband met uw vlucht diverse ongeloofwaardige elementen. Uw vrouw werd op de hoogte gebracht van de inval door F. (...), die de vrouw van de priester M. (...) is (CGVS, I, p. 21). Uw vrouw contacteerde u en u gaf haar de opdracht haar simkaart van haar telefoon weg te gooien (CGVS I, p. 21). Het is wel bizar dat u haar ook vertelde dat u haar later zal opbellen, maar u wel haar nummer niet meer zal hebben (CGVS I, p. 21). Eveneens repte u met geen woord over de Bijbel en uw laptop die nog bij u thuis ligt (CGVS II, p. 15). Uw vrouw verliet het huis en ging twee dagen bij haar broer logeren. Haar broer verwittigde ook uw vrouw dat agenten waarschijnlijk op zoek zullen zijn naar u (CGVS I, p. 21). Het is dan ook wel opmerkelijk dat niemand aan de meest bezwarende bewijsstukken dacht, de Bijbel en uw laptop (CGVS II, p. 15). Ook over de manier dat u legaal het land heeft kunnen verlaten, aangezien u wist dat u niet op de zwarte lijst stond is bevreemdend te noemen. Zo vroeg u aan een vriend van T. (...), die toegang had tot de zwarte lijst, om te kijken of u op de lijst stond (CGVS I, p. 14). Maar wanneer u wordt gevraagd wie deze vriend is, hoe hij heet en hoe hij toegang heeft tot de lijst, dan blijft u dat antwoord schuldig (CGVS I, p. 14). Vervolgens is het dan ook wel vreemd dat u vertrouwdde op de informatie van een persoon die u niet kende (CGVS II, p. 19). Deze elementen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling.

Daarenboven dient aangestipt te worden dat u sinds het telefoontje van F. (...), de vrouw van M. (...), geen enkele informatie meer heeft over A. (...) en over de andere kerkleden (CGVS I p.15). U heeft ook niet eens pogingen ondernomen om zulke informatie, zij het direct of indirect via bijvoorbeeld uw familie

of uw vrouw te weten te komen (CGVS I p.15). Als reden geeft u dat u uw familie en vrouw niet in gevaar wou brengen door hen te vragen op zoek naar hen te gaan (CGVS I, p. 16). Bij het tweede gesprek bevestigt u dat u nooit zou willen dat uw vrouw of uw familie op zoek gaat naar informatie of contact zou opnemen met mensen (CGVS II, p. 16). Dat u niemand in gevaar wou brengen kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Er kan immers niet begrepen worden welk gevaar schuilt in rondvragen wat met de uitbater van de lokale supermarkt is gebeurd. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in uw oprecht religieus engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de Iraanse Kerk in Brussel neerlegt. Gezien dit kerkbezoek en uw Bijbelstudie een voortzetting zijn van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat u omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sinds februari 2019 wekelijks naar de kerk gaat en er Bijbellessen volgt toont op zich immers de oprechtheid van uw bekering niet aan.

Uw activiteiten op de sociale media waarop u christelijk georiënteerde berichten post doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk.

Tot slot dient, betreffende uw kerkgang in België en uw sociale media gebruik, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op uw ongeloofwaardige bekering en huiskerkgang in Iran en gelet op het opportunistische karakter van uw kerkgang en uw sociale media activiteiten in België heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw melikaart, uw huwelijksakte, scheidingsakte en diploma's, staan op zich niet ter discussie. Het medisch attest stelt dat u momenteel fysieke letsels ondervindt ten gevolge een verkeersongeval in Antwerpen. De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijke onderhoud werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift "tot nietigverklaring en schorsing" in een enig middel op: "artikel 3 EVRM, schending artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 43/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in het Verdrag van Genève. In het kader van zijn uiteenzetting omtrent de inhoud van de zorgvuldigheidsplicht, stelt hij onder meer dat deze "het beginsel van de evenwichtigheid" omvat en dat dit doelt op "de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen".

Vervolgens geeft verzoeker aan:

“Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij de verschillende beoordelingselementen inzake bekering niet respecteert. De verwerende partij verliest uit het oog dat er in casu sprake is van een passieve bekering waarbij de verwerende partij nadruk moest leggen bij de beoordeling op de manier waarop het geloofsleven zich heeft ontwikkeld na de bekering. In die zin diende de verwerende partij dan ook minder betekenis hechten aan het proces dat tot de bekering heeft geleid. In casu is er sprake van een passieve bekering daar de aanleiding van verzoekers bekering een bezoek aan een kerk in Turkije en het gebed van A. (...) is geweest, zodat de verwerende partij hem in eerste instantie daarom niet mocht aanrekenen dat verzoeker incoherente of vage verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop hij in het christendom geïnteresseerd is geraakt.

Verder stelt verzoeker vast dat de verwerende partij niet lijkt de betwisten dat verzoeker kennis heeft over het christendom. Noch worden er (ernstige) twijfels geuit met betrekking tot de beleving van de christelijke waarden en diens overtuiging. De verwerende partij stelt dat zijn oprecht religieus engagement na aankomst in Europa wordt ondermijnd gezien aan zijn geloofsactiviteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen betwistingen opwerpt met betrekking tot verzoekers activiteiten in België, zijn kerkgang en diens activiteiten op social media. Verzoeker legde voorts een attest van de kerk neer, alsook foto's in verband met zijn bekering, een foto van A. (...) en een doopcertificaat met foto's.

De verwerende partij diende aldus rekening houden met al de objectieve elementen in het dossier. Het dient te worden benadrukt dat het bijzonder moeilijk is om uiteen te zetten waarom iemand bekeert.

Hierbij moet men in eerste instantie ook rekening houden met de omstandigheden welke aanleiding hebben gegeven tot het initiële geloof. Hier moet de situatie in het land van herkomst bekeken worden, alsook de achtergrond van verzoeker. Verder blijkt dat verzoeker sinds 2017 christen is geworden. De eerste keer dat A. (...) bad voor verzoeker was op 6/7 april 2017, aldus meer dan 3 jaar geleden.'

Verzoeker is ook van mening dat de verwerende partij rekening moest houden met al zijn verklaringen, terwijl in realiteit slechts een fractie van zijn verklaringen zijn beoordeeld.

In casu blijkt dat verzoeker zeer nuttige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn bekeringsproces waaruit kan worden afgeleid dat er geen sprake is van snelle gang van zaken. Sterker nog, verzoeker haalt bij het eerste persoonlijk onderhoud aan dat er verschillende elementen de oorzaak waren geweest van zijn interesse in een ander geloof:

(...)

Ten onrechte wordt er geen rekening gehouden met verzoekers verklaringen omtrent zijn echtscheiding en de financiële problemen die hij kende. Verzoeker preciseerde wanneer en waarom hij bedenkingen kreeg bij de islam:

(...)

Ten eerste stelt de verwerende partij dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over hoe hij bekeerd is tot het christendom. Verzoeker verklaarde dat het gebed dat A. (...) voor hem las, de beweegredenen van zijn bekering was. Hierbij verklaarde verzoeker dat het gebed hem een goed gevoel gaf en hij nieuwsgierig maakte naar het christendom, (notities CGVS, pag. 10-II) Hij verklaarde verder dat de energie en de rust van het gebed hem onmiddellijk overtuigde (notities CGVS, pag. 9):

(...)

Hoewel de verklaringen van verzoeker omtrent het bekeringsproces gedetailleerd is, neemt de verwerende partij 'eerst en vooral' verzoeker kwalijk dat hij het gebed van A. (...) zich niet kan herinneren. De verwerende partij stelt dat dit gebed de kern van verzoekers relaas betreft en dat het louter verwijzen naar de rust die het gebed gaf geenszins een tegenstrijdigheid van deze aard kan verschonen. Verzoeker meent dat de verwerende partij spijkers op wat laag water zoekt. Hoewel het gebed de aanleiding was geweest voor verzoeker om zich te bekeren, dient de verwerende partij rekening houden dat het menselijke geheugen niet onfeilbaar is.

Als voornaamste reden om tot het christendom te bekeren wijst verzoeker op de rust en de liefde die hij in het christendom terugvindt en die haaks staan op het geweld en de verplichtingen die verzoeker in de islam aantrof. De verwerende partij stelt dat verzoeker zich in zeer algemene bewoordingen uitlaat over de positieve effecten die hij ervaarde in zijn eerste contacten met het christendom en die hem ertoe aanzette om verder in deze religie te verdiepen. Verzoeker herhaalt herhaaldelijk dat hij liefde, rust en warmte ervaarde doorheen zijn eerste contacten, maar volgens de verwerende partij slaagt verzoeker er niet in om deze gevoelens te concretiseren. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt, heeft verzoeker wel degelijk verklaringen afgelegd waaruit concrete elementen naar boven komen. Gevraagd of verzoeker meteen overtuigd was tijdens het gesprek met A. (...), antwoordde verzoeker ontkennend. Verder blijkt dat verzoeker gedetailleerde verklaringen afgelegd omtrent de ontmoeting met A. (...) en zijn eigen gevoelens:

(...)

Verzoeker concretiseert zijn gevoelens door te verwijzen naar de wijziging van zijn eigen karakter:

(...)

De verwerende partij stelt dat de zeer plotse gewekte interesse in schril contrast staat met zijn desinteresse in zijn oude geloof, de islam. Hoewel verzoeker verklaart dat hij zich onbevredigd voelde in de islam geeft verzoeker tegelijk toe dat hij geen inspanningen deed om de inhoud van de Koran te leren kennen. De verwerende partij stelt dat verzoekers beweegredenen om afstand te nemen van de islam en toenadering te zoeken tot het christendom volledig voorbij gaat aan de vaststelling dat het christendom net zoals de islam een religie is die haar volgers leefregels oplegt en met eeuwige verdoemenis zwaait voor wie zich niet een goede gelovige toont. De verwerende partij gaat echter voorbij aan de situatie in het land van herkomst van verzoeker. Ten onrechte houdt de verwerende partij geen rekening met het feit dat verzoeker in zijn thuisland geen religieuze vrijheid heeft gekend. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader hem verplichtte om de islam te praktiseren, waarbij hij verder aanvult dat zijn vader leefde volgens wat de imams vertelden:

(...)

De autoriteiten in het land van herkomst van verzoeker hebben de burgers onder grote druk gezet waardoor zij geen enkele hoop meer zien. Hierdoor zijn er burgers — zoals verzoeker — die op zoek zijn naar god. Men wil een andere weg vinden omdat men ontevreden is over de opties die ze hebben gekregen, zoals blijkt in het geval van verzoeker. De stelling dat verzoekers huidige religie ook bepaalde leefregels oplegt, is irrelevant, aangezien verzoeker de vrijheid heeft gehad om zelf een keuze te maken, wat voorheen duidelijk niet mogelijk was.

Nog verder voert de verwerende partij dat het eigenaardig is dat verzoeker over geweldfeiten in de Koran zou struikelen daar hij nadat hij hierop gewezen wordt moet erkennen dat deze ook in de Bijbel voorkomen. Dit geweld in de Bijbel vergoelijkt verzoeker door erop te wijzen dat mensen die door god gestraft werden zich misdragen hadden. Met deze uitleg slaagt verzoeker volgens de verwerende partij er niet in te verklaren hoe zijn beeld van liefde en vergeving met de wrekende god uit het oude testament kan vereenzelvigen. Indien verzoeker zich daadwerkelijk de Bijbel eigen heeft gemaakt met de intentie dit geloof werkelijk te begrijpen en te beleven kan er volgens de verwerende partij van verzoeker die zich zeer kritisch opstelt tegenover zijn oude geloof verwacht worden dat hij deze ongerijmdheid opmerkt en naar opheldering zoekt. Ten onrechte vraagt de verwerende partij van verzoeker een objectief kijk — als een soort buitenstaander — naar zijn huidige religie. Dit strookt niet met de subjectieve aard van het belijden van een geloof.

Tevens stelt de verwerende partij dat verzoeker slecht op de hoogte is van de meest belangrijke persoon in zijn bekeringsverhaal. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker voldoende informatie heeft verstrekt omtrent zijn vriend A. (...). Verzoeker beschreef A. (...) als een goede vriend die hij al heel lang kent, iemand waarmee hij samen in het middelbaar in de klas zat en in de humaniora zat in de school naast zijn school. Hij was ook de uitbater van de lokale supermarkt. Gevraagd of de vrouw van A. (...) op de hoogte was van zijn bekering, verklaarde verzoeker 'omdat ze verloofd waren had ik daar niet zoveel contact mee', (administratief dossier, notities CGVS I, pag. 8)

Verzoeker kan zich niet verzoenen met de conclusie van de verwerende partij. De verwerende partij lijkt impliciet te erkennen dat verzoeker over kennis van het christendom beschikt waarbij ten overvloede dient te worden opgemerkt dat hij eveneens actief is op social media en dienst religie praktiseert en naar de kerk gaat.

De verwerende partij verwijst naar de informatie waarover ze beschikt waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Volgens de verwerende partij zijn het personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden.

Gezien verzoekers bekering heeft hij wel degelijk een risicoprofiel.

De verwerende partij betwist evenmin het bestaan van vervolging van geloofsverzakkers wat overigens uitvoerig wordt uiteengezet in rapporten van onder andere de United States Commission on International Religious Freedom. (USCIRF Annual Report 2018 - Tier I: USCIRF recommended Countries of Particular Concern (CPC) - Iran, 25 April 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b278edb0.html>, pp. 44-45, 47-48 en 50)

Verzoeker heeft meer dan voldoende specifieke en zeer waarheidsgetrouwe verklaringen aan de dag gelegd dewelke als voldoende bewijs kunnen dienen. Verzoeker meent dat hij zijn gegronde vrees aannemelijk heeft gemaakt in het geval hij terug moet keren naar Iran.

Het is algemeen bekend dat christenen vervolgd worden in Iran. Dit wordt bevestigd door Algemeen Ambtsbericht Iran van maart 2019

(...)

Verder verwijst het rapport van de World Watch List 2020 naar de problematische situatie voor christenen in Iran. Uit dit rapport blijkt dat Iran maar liefst op de 9de plaats staat van gevaarlijkste landen voor christenen

(...)

Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat het geweld tegenover christenen 62% bedraagt en de onderdrukking op de verschillende aspecten van het leven nooit lager is dan 84%. Iran wordt daarbij gecatalogeerd onder extreme onderdrukking.

Het kan dan ook niet worden verwacht van verzoeker om terug te keren naar Iran aangezien verzoeker gegronde redenen heeft om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering.

Aan bovenstaande ernstige gevolgen die vervolgingen zullen uitlokken, kan dan ook in geen geval zomaar worden voorbijgegaan.

Zelfs zo de Iraanse overheid niet op de hoogte zou zijn van de bekering van verzoeker tot het christendom, quod non, is het bij terugkeer naar Iran voor verzoeker onmogelijk zijn geloof verder vrij te kunnen belijden.

Dit blijkt ook uit volgend artikel van 29 december 2019

(...)

Aangezien verzoeker in België vrij is zijn nieuw geloof te belijden en inmiddels gedoopt is als christen, is een terugkeer naar Iran voor hem dan ook onmogelijk geworden. De kans is dan ook zeer reëel dat wanneer verzoeker terug zou keren naar het land van herkomst, hij het slachtoffer zal worden van vervolging en geweld door het regime.

Gelet op het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat verzoekers bekering geen opportunistisch karakter vertoont en dat zijn bekering oprecht is.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker navolgende stukken neer:

"1) E-mail d.d.17.02.2021 waaruit blijkt dat verzoeker wordt begeleid door psycholoog Z. N. (...)

2) Foto's waaruit blijkt dat verzoeker recent in België deel heeft genomen aan een protestactie tegen het regime in Iran + bewijs dat Radiofarda hierover berichtte

3) Document inzake inschrijving bij de faculteit christelijke theologie 222".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 51/8 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dat betrekking heeft op het afnemen van een verklaring van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker duidt evenmin hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert na de ontvangst van het volgend verzoek dat op grond van artikel 51/8 werd overgezonden, te dezen en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker gewag maakt van *"het beginsel van de evenwichtigheid"* en van *"de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen"*, dient, nog daargelaten dat hij hierover niet de minste verdere duiding verstrekt, verder te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of

een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen en verklaringen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen zou riskeren en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees worden daarbij echter vooreerst ondergraven door zijn houding en handelwijze na aankomst in Europa. Verzoeker liet blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en zijn eigen feitenweergave in het verzoekschrift immers na om bij aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans had, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Wanneer hij op 25 december 2018 werd gearresteerd in Brussel-Centraal en een bevel om het grondgebied te verlaten ontving, diende hij zulk verzoek namelijk niet in. Integendeel reisde hij vervolgens naar Duitsland. Ook aldaar diende hij geen verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij naar Frankrijk reisde, deed hij zulks evenmin (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22). Slechts op 8 februari 2019 diende hij, na te zijn teruggekeerd naar België, uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate

lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd en die ten gevolge hiervan stelt problemen te vrezen, mag van verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij doorheen het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, voorts weldegelijk verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Eerst en vooral legt u incoherente verklaringen af over hoe u bekeerd zou zijn tot het christendom. Zo verklaart u dat het gebed dat A. (...) voor u las, de beweegreden was van uw bekering. Zo gaat u verder dat het gebed u een goed gevoel gaf en u nieuwsgierig maakte naar het christendom (CGVS I, p. 10-11). U verklaart dat de energie en de rust van het gebed u onmiddellijk overtuigde (CGVS II, p. 9). Maar wanneer u wordt gevraagd welk gebed A. (...) bad voor u op die dag, dan kan u daar geen antwoord op geven, behalve dat u het zich niet meer herinnert (CGVS II, p. 8). Sterker nog, u verklaart zelfs dat u niet goed opgelet hebt (CGVS II, p. 8). Dit is wel heel verwonderlijk omdat u verklaarde dat net dat gebed voor u alles veranderde. Wanneer u wordt gevraagd of u niet met A. (...) het gebed besproken heeft en waar u het kan terugvinden in de Bijbel, antwoordt u dat u geen tijd had om het te bespreken met A. (...) (CGVS II, p. 8). Gezien dit gebed de kern van uw relaas betreft, kan het louter verwijzen naar de rust die het gebed u gaf geenszins een tegenstrijdigheid van deze aard verschonen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ten onrechte tracht hij zijn voormelde, gebrekkige verklaringen immers te vergoelijken en te minimaliseren door te verwijzen naar het tijdsverloop sedert het betreffende gebed en naar het gegeven dat het menselijke geheugen niet onfeilbaar is. Zoals verzoeker zelf aangeeft zou het gebed dat A. voor hem las de beweegreden hebben gevormd voor zijn bekering en vormde dit een kantelpunt in zijn leven. Gezien het belang van dit gebed en de cruciale rol die dit gebed zou hebben gespeeld in zijn bekeringsproces, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij hierover ook enige tijd later nog meer gedegen verklaringen zou afleggen. Dat er sedert verzoekers bekering reeds de nodige tijd is verstreken, staat er immers geenszins aan in de weg dat van hem mag worden verwacht dat hij over zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor zijn bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Als voornaamste reden om u tot het christendom te bekeren wijst u op de rust en de liefde die u in het christendom terugvindt en die haaks staan op het geweld en de verplichtingen die u in de islam aantrof. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u zich slechts in zeer algemene beoordelingen kan uitlaten over de positieve effecten die u ervaarde in uw eerste contacten met het christendom en die u ertoe aanzetten om u verder in deze religie te verdiepen. U herhaalt herhaaldelijk dat u liefde, rust en warmte ervaarde doorheen uw eerste contacten, maar u slaagt er in niet om deze gevoelens te concretiseren (CGVS I, p.11,12,15). Nochtans zou enkel en alleen de rust die u ervaarde door een gebed – dat u zich zoals hierboven aangehaald niet meer herinnert – er u direct hebben toe aangezet de Bijbel te lezen om meer te weten te komen over het christendom (CGVS I, p.11; CGVS II, p.8). Deze zeer plots gewekte interesse staat in schril contrast met uw desinteresse in uw oude geloof, de islam. Hoewel u verklaart dat u zich onbevredigd voelde in de islam geeft u tegelijk toe dat u geen inspanningen deed om de inhoud van de Koran te leren kennen. U zegt onomwonden dat u geen kennis heeft van de Koran en dat de betekenis van de teksten in de Koran u dan ook ontgaan (CGVS II p.5). Als verklaring werpt u op dat u zich niet kon verdiepen omdat de Koran in het Arabisch geschreven is en u de behoefte niet voelde

om u in de Koran te verdiepen omdat je in Iran bij elke stap die je zet over de islam leert (CGVS II, p.5). Deze uitleg kan uw nalaten niet verantwoorden. Van u die aangeeft dat u uw oude geloof beleefde als een machine en de band met god miste kan verwacht worden dat u ten minste een Farsi vertaling van de Koran ter hand nam om op zoek te gaan naar de diepgang en betekenis die u dichter tot god zou kunnen brengen. Verdieping die u in het christendom wel door studie van de Bijbel blijkt te verlangen. Als u hierop gewezen wordt komt u terug op uw eerdere verklaringen en meent u nu dat u het opzocht en dat de Koran vol met bedreigingen en verplichtingen staat (CGVS II p.6). Als je niet aan de verplichten gehoor geeft ga je naar de hel, zo zegt u. Het christendom daarentegen kent volgens u geen verplichtingen, maar slechts aanmoedigingen tot liefde waaraan elk goed mens beantwoordt (CGVS II, p.6). Uw beweegreden om afstand te nemen van de islam en toenadering te zoeken tot het christendom gaat volledig voorbij aan de vaststelling dat het christendom net zoals de islam een religie is die haar volgers leefregels oplegt en met eeuwige verdoemenis zwaait voor wie zich niet een goede gelovige toont. De bijgevoegde informatie toont aan dat de kerk waar u toe behoort dit gedachtegoed onverminderd uitdraagt.

Aangezien u zelf eerder had aangegeven geen kennis van de Koran te hebben doet uw toevoeging dat er veel jihad en het nemen van andermans rechten in het boek voorkomen de wenkbrauwen fronsen (CGVS II, p.5). Hoe dan ook, is het eigenaardig dat u over geweldfeiten in de Koran zou struikelen daar u nadat u hierop gewezen wordt moet erkennen dat deze ook in de Bijbel voorkomen (CGVS II p.10,11). Dit geweld in de Bijbel vergoelijkt u door erop te wijzen dat mensen die door god gestraft werden zich misdragen hadden (CGVS II p.11). Met deze uitleg slaagt u er niet in te verklaren hoe u uw beeld van liefde en vergeving met de wrekende god uit het oude testament kan vereenzelvigen. Indien u zich daadwerkelijk de Bijbel eigen heeft gemaakt met de intentie dit geloof werkelijk te begrijpen en te beleven kan er van u die zich zeer kritisch opstelt tegenover uw oude geloof verwacht worden dat u deze ongerijmdheid opmerkt en naar opheldering zoekt. Uw houding waarbij u alles van het christendom mooi vindt verbergt dan ook geenszins een werkelijke interesse in uw nieuwe geloof (CGVS II, p.11). Daarnaast dient eveneens aangestipt dat dat de gevonden rust door het christendom niet blijkt uit uw vrijetijdsbeleving. U vertelt dat u voor uw bekering een agressief persoon was en u legt daarbij zelf de link met de gevechtssport die u beoefende ten einde uw agressiviteit erin kwijt te kunnen. Nu, dankzij uw bekering, bent u veel rustiger en voelt u niet meer de behoefte om agressief te zijn, gaat u verder (CGVS I, p.12). Gezien deze voorstelling is het verwonderlijk dat u nog steeds gevechtssporten beoefent (CGVS I, p. 14)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij komt in wezen immers niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze en zijn overige gezegden gedane vaststellingen. Uit de voormelde passages van de notities van verzoekers persoonlijke onderhouden bij het CGVS en de passages die verzoeker hieruit zelf citeert in het verzoekschrift, blijkt genoegzaam dat verzoeker, wanneer hij uitgebreid werd ondervraagd over zijn persoonlijke motivatie om zich te bekeren, niet verder kwam dan het afleggen van een aantal vage, stereotiepe en oppervlakkige verklaringen, alsmede dat hij in dit kader niet de minste blijk gaf van een persoonlijke, oprechte en diepgewortelde overtuiging of introspectie die zou hebben geleid tot zijn bekering. Hoewel hij aangaf dat hij zich bekeerde tot het christendom uit onvrede met en afkeer jegens de islam, bleek hij niet bij machte om over de gelijkenissen en verschillen tussen beide religies en over zijn persoonlijke beweegredenen om zich van de ene tot de andere religie te bekeren op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde, consistente, coherente en geloofwaardige wijze te verhalen. Integendeel legde hij in dit kader uitermate vage, niet-doorleefde, algemene, ongenueanceerde, ongefundeerde en ongeloofwaardige verklaringen af.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven dat de door verzoeker geschetste gang van zake en handelswijze van A. de nodige geloofwaardigheid ontberen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Verder verklaart u dat A. (...) begon te bidden voor u omdat hij op de hoogte was van uw financiële problemen aangezien dit op uw gezicht af te lezen was toen u in de supermarkt langsging (CGVS I, p. 15). Dan is het toch wel vreemd te noemen dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u slechts 1 of 2 keer naar A. (...) zijn supermarkt bent geweest aangezien de supermarkt ver van uw woning ligt. (CGVS II, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd of A. (...) geen schrik had om uit het niks te bidden voor u, een moslim, verklaart u dat A. (...) wist van uw gebrek aan interesse in de islam en dat u er geen gevoel bij had (CGVS I, p. 15). Daarnaast is het ook wel eigenaardig dat u nooit eerder met A. (...) over het christendom had gesproken en A. (...) zomaar begon te bidden zonder enige introductie of een gesprek over het christendom achteraf (CGVS II, p. 8). Na het gebed drong u enkel aan om het heilig boek te mogen hebben om zelf verder in te lezen (CGVS II, p. 8). Het is toch wel opmerkelijk dat rekening houdend met de Iraanse context en de vervolging van moslims die zich inlaten met het

christendom en apostasie, deze gang van zaken zeer vreemd en risicovol is. U stelt immers zelf dat u vreest voor uw leven in Iran omdat u als ketter beschouwd zal worden en de doodstraf zal krijgen (CGVS I, p. 20). Bovendien, uit het loutere feit dat A. (...) zomaar begint te bidden uit het heilig boek, verklapte hij zijn interesse in en mogelijke bekering tot het christendom. Omwille van voornoemde redenen zou men aldus kunnen verwachten dat A. (...) doortastender en voorzichtiger zou optreden. De geloofwaardigheid van uw introductieverhaal tot het christendom komt zo onder spanning."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Hierbij aansluitend schijnt u tevens slecht op de hoogte te zijn de meest belangrijke persoon in uw bekeringsverhaal. Zo kan u helemaal niet aangeven sinds wanneer A. (...) bekeerd is (CGVS I, p.10). U slaagt er zelfs niet in dit ongeveer te bepalen (CGVS I, p.10). Verder heeft u zo goed als geen informatie over A. (...) zijn bekering, zo weet u niet wat A. (...) zijn motivatie tot bekering was. U weet enkel dat hij een hekel aan de islam had en Jezus in zijn dromen heeft gezien (CGVS I, p. 10). Bij het tweede persoonlijke onderhoud vulde u aan dat hij na zijn droom veel heeft opgezocht en hield van Jezus Christus (CGVS II, p. 7), maar u ook niet weet wat hij heeft opgezocht (CGVS II, p. 7). Verder weet u ook niet of zijn familie of vrouw op de hoogte is van zijn bekering (CGVS II, p. 8). Dat u van deze sleutelfiguur in het proces van uw kennismaking met het protestantisme, en die u daarnaast als zeer goede vriend beschouwde, deze informatie niet weet en zelfs niet gevraagd hebt, is merkwaardig. Zeker gezien hij dé kernfiguur is die u introduceerde tot het christendom en de huiskerk. Enige interesse in A. (...)’s bekering en hoe hij daarmee omging, zou dus op zijn plaats zijn. Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op de merkwaardige vaststelling dat u A. (...) beschrijft als een goede vriend die u al heel lang kent, iemand waarmee u samen in het middelbaar in de klas zat en in de humaniora zat hij in de school naast uw school. Hij was ook de uitbater van de lokale supermarkt (CGVS I, p. 9-10). U zag A. (...) ook regelmatig en soms gingen jullie iets drinken in een koffieshop (CGVS I, p. 15). Dan is het ook wel op zijn minst bevreemdend te noemen dat u A. (...) zijn achternaam niet kent (CGVS I, p. 10) en ook maar één broer van A. (...) bij naam kent (CGVS I, p. 15). Uw uitleg dat zijn oudere zus en broers getrouwd waren en het niet mooi is de namen van de familie van een vriend te vragen kan niet verklaren hoe het mogelijk is dat u ondanks uw jarenlange nauwe band met A. (...) de namen van zijn familieleden niet vernam (CGVS I, p. 15)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich er immers toe te verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent A. en te poneren dat hij over deze persoon voldoende informatie zou hebben verstrekt. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte motieven. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat, gelet op zijn verklaarde band met deze persoon en de cruciale rol die deze persoon zou hebben gespeeld in zijn vermeende bekeringsproces, redelijkerwijze verwacht kon worden dat verzoeker veel meer zou kunnen vertellen over de bekering van A., de wijze waarop A. met zijn bekering omging, de vraag of de familie en vrouw van A. al dan niet van deze bekering op de hoogte waren, de achternaam van A. en diens familieleden en vrienden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Daarnaast is het eigenaardig dat A. (...) u zonder u te informeren meenam naar een huiskerk. U sprak met A. (...) af om naar een koffieshop te gaan maar A. (...) wilde u verrassen en nam u mee naar een viering in de huiskerk (CGVS I, p.15). Niet alleen mag het verbazen dat A. (...) u zonder uw toestemming te vragen laat staan u te informeren meenam naar een bijeenkomst die volgens u heel gevaarlijk is waardoor u noch zelf kon beslissen dit risico aan te gaan noch uw gedrag aan dit risico kon aanpassen (CGVS II, p.12). Ook is het vreemd dat indien A. (...) besloot om samen met u naar de viering te jullie slechts aan het einde van de viering kwamen binnenvallen (CGVS I, p.15). Uit deze nonchalante houding valt geen interesse in het deelnemen aan een viering af te leiden noch valt ze te rijmen met het genomen risico."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Ook de volgende motieven worden door verzoeker in het geheel niet aangevochten:

"Tenslotte is het opvallend dat u geen consistente verklaringen aflegt over het moment waarop u zich christen voelde. Zo liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 september 2019 optekenen dat u zich iets meer dan een jaar geleden bekeerde (verklaring DVZ vraag 9). Op het CGVS meent u dan weer dat u sinds 2017 christen bent (CGVS I p.4). Het moment waarop men voor zichzelf het besluit neemt dat men een nieuw geloof gaat aanhangen is een ingrijpende gebeurtenis in een mensenleven waardoor er van u verwacht kan worden dat u er eensluidende verklaringen over aflegt."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze motieven niet aanvecht of betwist, blijven deze onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoekers bekering. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge hiervan beweert te hebben gekend in Iran.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd door de verklaringen die verzoeker in dit kader aflegde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd: *“Dat er aan deze problemen geen geloof meer kan gehecht worden blijkt bovendien ook uit de vaststelling van verschillende merkwaardigheden. Zo weet u niet welke autoriteiten zijn langsgekomen op zoek naar u bij uw echtgenote (CGVS I, p. 21). Zo weet u ook niet of er een procedure tegen u loopt (CGVS I, p. 21). Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn of haar vrees, quod non in casu.*

Evenzeer bevatten uw verklaringen in verband met uw vlucht diverse ongeloofwaardige elementen. Uw vrouw werd op de hoogte gebracht van de inval door F. (...), die de vrouw van de priester M. (...) is (CGVS I, p. 21). Uw vrouw contacteerde u en u gaf haar de opdracht haar simkaart van haar telefoon weg te gooien (CGVS I, p. 21). Het is wel bizar dat u haar ook vertelde dat u haar later zal opbellen, maar u wel haar nummer niet meer zal hebben (CGVS I, p. 21). Eveneens repte u met geen woord over de Bijbel en uw laptop die nog bij u thuis ligt (CGVS II, p. 15). Uw vrouw verliet het huis en ging twee dagen bij haar broer logeren. Haar broer verwittigde ook uw vrouw dat agenten waarschijnlijk op zoek zullen zijn naar u (CGVS I, p. 21). Het is dan ook wel opmerkelijk dat niemand aan de meest bezwarende bewijsstukken dacht, de Bijbel en uw laptop (CGVS II, p. 15). Ook over de manier dat u legaal het land heeft kunnen verlaten, aangezien u wist dat u niet op de zwarte lijst stond is bevreemdend te noemen. Zo vroeg u aan een vriend van T. (...), die toegang had tot de zwarte lijst, om te kijken of u op de lijst stond (CGVS I, p. 14). Maar wanneer u wordt gevraagd wie deze vriend is, hoe hij heet en hoe hij toegang heeft tot de lijst, dan blijft u dat antwoord schuldig (CGVS I, p. 14). Vervolgens is het dan ook wel vreemd dat u vertrouwde op de informatie van een persoon die u niet kende (CGVS II, p. 19). Deze elementen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling.

Daarenboven dient aangestipt te worden dat u sinds het telefoontje van F. (...), de vrouw van M. (...), geen enkele informatie meer heeft over A. (...) en over de andere kerkleden (CGVS I p.15). U heeft ook niet eens pogingen ondernomen om zulke informatie, zij het direct of indirect via bijvoorbeeld uw familie of uw vrouw te weten te komen (CGVS I p.15). Als reden geeft u dat u uw familie en vrouw niet in gevaar wou brengen door hen te vragen op zoek naar hen te gaan (CGVS I, p. 16). Bij het tweede gesprek bevestigt u dat u nooit zou willen dat uw vrouw of uw familie op zoek gaat naar informatie of contact zou opnemen met mensen (CGVS II, p. 16). Dat u niemand in gevaar wou brengen kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Er kan immers niet begrepen worden welk gevaar schuilt in rondvragen wat met de uitbater van de lokale supermarkt is gebeurd. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreffen die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in uw oprecht religieus engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de Iraanse Kerk in Brussel neerlegt. Gezien dit kerkbezoek en uw Bijbelstudie een voortzetting zijn van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat u omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sinds februari 2019 wekelijks naar de kerk gaat en er Bijbellessen volgt toont op zich immers de oprechtheid van uw bekering niet aan.

Uw activiteiten op de sociale media waarop u christelijk georiënteerde berichten post doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk.

Tot slot dient, betreffende uw kerkgang in België en uw sociale media gebruik, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen

die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op uw ongeloofwaardige bekering en huiskerkgang in Iran en gelet op het opportunistische karakter van uw kerkgang en uw sociale media activiteiten in België heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Uit de voormelde landeninformatie blijkt voorts genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten, zoals hij in het verzoekschrift boudweg poneert, weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder kan in dit kader worden opgemerkt dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van verzoeker mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten van zijn sociale media verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor christenen in Iran voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Tot slot oordeelt de Raad betreffende de ter terechtzitting neergelegde stukken waarvan de begeleidende nota enkel voorziet in een inventaris doch niet in de minste verdere duiding, het volgende. Met betrekking tot de e-mail van 17 februari 2021 stelt de inventaris louter dat verzoeker wordt begeleid door psycholoog Z. N. zonder dat verzoeker aanduidt wat hij hiermee wil aantonen naar de motieven van de bestreden beslissing toe. De Raad stelt vast dat deze e-mail enkel gewag maakt van het gegeven dat verzoeker sedert 4 december 2020 op consultatie gaat bij deze psycholoog die verklaart dat verzoeker symptomen van posttraumatische stoornissen vertoont. In dit niet getekende en onder vorm van kopie neergelegd schrijven wordt niet aangeduid hoe en via welk onderzoek de psycholoog tot voormelde conclusie kon besluiten, en wat de weerslag betreft op een gehoor over gebeurtenissen die verzoeker beweert zelf te hebben meegemaakt. Uit dit attest kan dan op generlei wijze worden afgeleid

dat verzoeker niet bij machte is onderhavige asielpcedure op een normale wijze te doorlopen en dat hij in de absolute onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Met betrekking tot de eveneens in kopie neergelegde foto's stelt de Raad vast dat deze erg wazig zijn of onvoldoende het gelaat van de afgebeelde personen weergeven waardoor niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat verzoeker zich op deze foto's bevindt. Tot slot bemerkt de Raad aangaande het derde neergelegde stuk dat hierop met de hand enkel de tekst "*Faculteit christelijke theologie 222*" werd aangebracht doch dit attest voor het overige volledig gesteld is in een voor de Raad niet begrijpbare taal en niet voorzien is van een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT